

När krigaren Valdemar intog ön

Det var en bedrift Sören !!! att samla, guida och skapa stämning åt 36 historieintresserade och motionslystna cyklister den långa vägen ...

Temat för dagen var "Visby 1361". Det var storhetstid på ön, som var känd för sina stora rikedomar. Men det fanns varningstecken att andra ville åt dem, och kung Magnus anade oro. Han lät sända brev till ön. Väktare på Stora Karlsö hade sett krigarhären från syd och tänt vårdkase.

Hären landsteg kanske i Djupviks hamn. Krigarna var stridsvana och välutrustade. De var säkert 4000 man i 84 fartyg och de hade 400 hästar ombord på sina skepp.

Upp emot skyn steg vårdkasarnas svarta rök och gutarna tog fram vad de hade av gamla oslipade svärd och yxor. De täljde pilbågar och vässade yxblad. Många saknade både svärd och rustningar och de var otränade.

De begav sig i all hast till närmsta settings tingsplats. Hejde låg närmast. Man skulle konfrontera fienden, sadlade sina russ och begav sig mot Ajmunds i Mästerby.

De hade tänkt riva bron efter det att gutarna kommit över. Fjäle myr brukade vara blöt och oframkomlig så här års, men den här sommaren var torr och myren var framkomlig för fienden. Bönderna blev ett lätt byte.

Vägen låg öppen upp mot söderport, där nästan 2000 man hade samlats, gamla och unga, halta och lytta. Porten var stängd, och gutarna hade ingen hjälp att få från handelsmännen i Visby.

Utanför porten var slättmark, inga träd, fri sikt. Man kunde se bort mot solberganunnornas begravningsplats. Krigarna gjorde sig beredda, sköt och en skur av pilar föll från armborsten. Rena slakten. Kyrkorna ringde ve och klagan. Blod och död, lik och förödelse. De döda släpades bort mot nunnornas revir. Där grävde man fem massgravar.

På kullen restes senare ett stenkors, som än idag värnas. Under medeltidsveckan äger en ceremoni rum och man lägger ner en krans för att hedra minnet av de döda efter denna stora tragedi.